

til Veje; om det var Planer eller Overſlag erindrer jeg ikke, men ſærdels værdifulde vare de ikke. Jeg erkender, at man har en vis Forpligtelſe til at paſſe paa den Slags Dokumenter, ſaa vidt man kan, og jeg er overbevist om, at de ikke ere blevne borte i Ministeriet, men at de paa en eller anden Maade ere blevne udlaanede. Det ærede Medlem ſagde, at de muligvis vare brændte paa Kriſtiansborg Slot. Ja, hvis det har været under en Rigsdagsſamling, kan det jo være ret ſandſynligt, at de have ligget i Kriſtiansborg Slot, men hvis de ere forſvundne mellem Rigsdagsſamlinger, kan det kun være ſket ſom en Undtagelſe, thi ſaa ſkulde man ikke have ſendt dem tilbage, medens de havde været der. Allet for. Derom tør jeg ikke have nogen Mening, men imidlertid ſtal jeg undersøge, om der er noget, der er blevet borte, vedrørende dette Baneanlæg. Den Konjektoens man vilde udtale deraf, at man ſaa ſkulde gaa til en ny Underſøgelse, forſtaar jeg ſærlig ſkalt ikke. Jeg kan forſtaa, at man ſiger: Saa maa Ministeriet erſtatte dem. Maaſke kan der være en Pligt dertil, det tør jeg ikke have nogen afgørende Mening om, men det er muligt, at det er det; det er der dog noget. Men at man ſkulde gaa til en ny Underſøgelse, naar der ellers ikke er Grund dertil, forſtaar jeg ikke. Det forekommer mig ikke, at der er nogen ſaadan Grund, og jeg faſtholder, hvad jeg ſagde før, at ſaa længe vi have en Godbeſteemmelſe, ſom tilſteder Koncesſion paa en Bane fra Rødſkærsbro til Silkeborg, kan der ikke være Grund til at give ſig til at undersøge en anden Linie. At ſtaffe Dokumenter til Stede igen for en ny Underſøgelse, ſom man ellers ikke havde Brug for, forſtaar jeg ikke, at der kan være nogen Grund til. Erſtæringsſpørgsmaalene er noget ganſke andet. Det ærede Medlem fra Herning var inde paa mine tidligere Udtalelſer om Linien Rødſkærsbro—Silkeborg og mente, at de ikke ſtode i Samklang med, hvad jeg havde ſagt i Dag. Jeg er vel tilfreds med det ærede Medlems Oplæſninger i Dag, thi det forekommer mig, at naar man lidt nøjere ſer paa, hvad der den Gang er blevet udtalt fra min Side, kan man kun komme til det Reſultat, at jeg har ſtillet mig meget tvivlende og afventende lige over for Rødſkærsbro-linien. Jeg kan ikke gaa der alt igennem, men jeg har blandt andet udtalt, at det Spørgsmaal kommer man formodentlig til at beſtæftige ſig med endnu en Gang, inden denne Linie bliver realiteret, og deri ligger ſelvfølgelig, at man kommer til at beſtæftige ſig med, om man vilde faſtholde

denne Linie eller gaa over til en anden Linie. Og for ſig vilde jeg ſelvfølgelig, det maa være indlysende for enhver, foretrække Linien Viborg—Herning fremfor den, der blev ſat ind paa Lovforſlaget, og ſom jeg maatte tage imod. Jeg tror ikke, at den bliver realiteret, men ſaa længe den ſtaar der, kan det ikke nytte at undersøge eller gennemføre en Linie Viborg—Herning, og hvorfor ſkal man ſaa lade denne Linie undersøge. Hvis det ærede Medlem praktiſt vilde have udrettet noget med ſin Linie Viborg—Herning, maatte han ſamtidig have foreſlaaet, at Linien Rødſkærsbro—Silkeborg gif ud af Loven af 8de Maj 1894. (N. Nielsen: Vil Ministeren foreſlaa det?) Det vil jeg ikke foreſlaa, det følger af ſig ſelv; jeg har ſagt, at jeg ikke vil gaa foran.

N. Nielsen: Jeg ſtal ikke opholde mig ved de bortkomne Papirer, men kun ſige, at naar den højtærede Minister paſtaar, at der ikke er Anledning til ny Underſøgelſer, fordi vi have den anden beſtaaende Linie, ſaa har den højtærede Minister ikke fuldstændig Ret der. Det er jo ikke udelukket, at man der paa Egnen venter Reſultatet af en ſaadan Underſøgelse til Støtte for Forelæggelſen af et privat Lovforſlag, det var ogsaa en Vej til at ſaa Spørgsmaalet reſt i en mere aktuel Stilleſe end ſket er igennem dette Andragende. Men i øvrigt maa jeg med Henſyn til den højtærede Ministers Henviſning til Loven af 8de Maj 1894 om de private Baner ſige, at her befinder jeg mig i den ret ejendommelige Stilling, ſom Folk kunne komme, naar de under viſe Forhold forudſige noget, ſom i og for ſig er ſemt, og det, naar Tiden ſaa er gaaet, og Forholdene have truet ſig til Rette, viſer ſig, at det, de forudſagde, virkelig indtræffer, at de have været forudſeende nok til at ſaa Ret i deres Paatand. Det kan være heilageligt under ſaadanne Forhold at ſaa Ret, men det kan paa den anden Side for ſaa vidt være en Tilſtedſtillelſe at ſaa konſtateret, at det Standpunkt, man har ſtaaet paa under en vis given Situation, i Virkeligheden var det vigtige, og det har i hverſte Maade bekræftet ſig under denne Diskuſſion i Dag, at jeg havde Ret i 1894. Den højtærede Minister har meget travlt med at fralægge ſig Rødſkærsbro—Silkeborg Banen, men det ſtal den højtærede Minister nu ikke gøre, for Sagens og Sandhedens er den, at den højtærede Minister netop ſtøttede den imod mig, der blandt andre var den, der ſærlig traadte i Stranden mod denne Bane. Jeg maa Barentes indſkyde den Bemærkning, at naar den højtærede Mi-